

Amortizacija revalorizirane imovine

Ivan Galek, dipl. oec., univ. spec. oec.

Pri utvrđivanju iznosa ili svote amortizacije revalorizirane imovine postupa se gotovo istovjetno kao i pri utvrđivanju iznosa amortizacije imovine koja se ne revalorizira. No, kako se s iznosom revalorizacije (povećanja/smanjenja) vrijednosti dugotrajne materijalne i nematerijalne imovine knjigovodstveno tehnički može postupati na dva načina (bruto ili meto metoda), te s obzirom na računovodstveno izvještajni aspekt postupanja s povećanim (smanjenim) iznosom amortizacije, ipak postoje određene specifičnosti pri utvrđivanju iznosa amortizacije revalorizirane imovine. U tom postupku polazi se od procjene vijeka upotrebe revalorizirane imovine kao korisnog vijeka trajanja imovine, te se na osnovi toga utvrđuje godišnja stopa amortizacije koja se primjenjuje na revalorizirani trošak nabave.

1. Računovodstvena procjena vijeka upotrebe

Trošak amortizacije kao dio vrijednosti za koji se na godišnjoj razini umanjuje trošak imovine (trošak nabave ili revalorizirani trošak nabave) ne može se egzaktno utvrditi nego se procjenjuje. Doduše, trošak amortizacije se izračunava, ali se elementi o kojima on ovisi, a to su prvenstveno korisni vijek upotrebe (trajanja) sredstva i na osnovi toga utvrđena stopa amortizacije, procjenjuju. Po pravilima računovodstvenih standarda procjenjuje se i ostatak vrijednosti iz kojeg će se po prodaji dugotrajne materijalne imovine nadoknaditi dio troška (nabave) zbog čega se u startu umanjuje ukupni trošak kao osnovica za amortizaciju. Ostatak vrijednosti u pravilu se procjenjuje ako je on značajan¹ pa će utjecati na realnost troškova odnosno rashoda, ali i bilančne pozicije imovine.

Umanjenje vrijednosti dugotrajne materijalne i nematerijalne u visini troška amortizacije kao rashoda nadoknađuje se iz prihoda od prodaje proizvoda i usluga. Zbog činjenice nadoknađivanja jednog dijela ukupno amortizirajućeg troška (osnovice za amortizaciju) iz prihoda od prodaje predmeta dugotrajne imovine po prestanku njezina korištenja, procjenjuje se ostatak vrijednosti za koji se umanjuje osnovica za amortizaciju po računovodstvenim pravilima. Ostatak vrijednosti se procjenjuje u pravilu ako se radi o imovini veće vrijednosti dužeg vijeka trajanja (građevinski objekti, poslovni prostori i sl.) i tada je ovaj podatak značajan jer će umanjiti osnovicu za obračun amortizacije.

U protivnom, za imovinu manje vrijednosti i kraćeg vijeka trajanja (oprema, inventar) koja će se brzo amortizirati i zamijeniti novom podatak o ostatku vrijednosti nije značajan pa ga se može zanemariti. U tom smislu naši porezni propisi kao osnovicu za amortizaciju

određuju trošak nabave (ukupnu vrijednost nabave bez umanjenja) dugotrajne materijalne i nematerijalne imovine pa se u praksi najčešće tako i postupa u određivanju amortizacijske osnovice. U interesu je poduzetnika (trgovačka društva i drugi), naročito kratkoročno, što manje plaćanje poreza koje se postiže umanjnjem porezne osnovice i uvećanjem rashoda pa je zanemarivanje ostatka vrijednosti u tom smislu potpuno oportuno.

U definiranju procijenjenog vijeka upotrebe (trajanja) imovine koja se amortizira računovodstveni propisi polaze od ekonomskog načela sučeljavanja amortizacije kao rashoda s ostvarenim prihodima od prodaje proizvoda i usluga u čijem stvaranju sudjeluje imovina koja se amortizira. Za tu svrhu bitno je procijeniti vijek upotrebe konkretne imovine u konkretnim okolnostima što znači da se vijek upotrebe može razlikovati od ekonomskog vijeka neke imovine.² U pravilu vijek upotrebe imovine određen je vremenom u kojem poduzetnik očekuje koristiti imovinu.³ Sukladno tome će jedno trgovačko društvo procijeniti vijek upotrebe za isti predmet dugotrajne materijalne imovine različito od drugog, npr. kod jednog to može biti 5 godina, a kod drugog 10 godina. U prethodnoj procjeni prvo trgovačko društvo procjenjuje da će konkretnu imovinu ekonomski koristiti i ostvarivati prihode zahvaljujući njezinu korištenju samo 5 godina te da će nakon toga zamijeniti tu imovinu novom. No, u opisanoj varijanti procjene kraćeg vijeka upotrebe, a time i prodaje te dugotrajne imovine primjereno bi bilo pretpostaviti ostatak vrijednosti koji će se ostvariti prodajom.

² Točka 57. MRS-a 16 Nekretnine, postrojenja i oprema.

³ Točka 6. MRS-a 16 Nekretnine, postrojenja i oprema, te točka 6.46. HSFI-ja 6 Dugotrajna materijalna imovina, Narodne novine, broj 30/2008.

¹ Upravo tako se navodi u točki 54. MRS-a 16 Nekretnine, postrojenja i oprema.

ističemo...

Računovodstvena procjena vijeka upotrebe dugotrajne materijalne imovine treba bazirati na realnim procjenama roka korištenja imovine i ona se može razlikovati od procjene ekonomskog trajanja te iste imovine.

U prethodnom smislu ekonomsko, a time i računovodstveno promišljanje o amortizaciji zahtijeva povezivanje postupnog iskorištavanja ekonomskih koristi sadržanih u dugotrajnoj materijalnoj i nematerijalnoj imovini s ostvarivanjem prihoda pa se posljedično zahtijeva postupno raspoređivanje ukupnog amortizirajućeg iznosa (troška imovine ili umanjenog za ostatak vrijednosti) na pojedine godine u vijeku upotrebe imovine.⁴

Činjenica je da se trošak imovine (revalorizirani) kao amortizirajući iznos sredstva raspoređuje na procijenjeni broj godina upotrebe (korištenja) dugotrajne materijalne imovine i onda kada se imovina revalorizira pa je od iznimne važnosti realno procijeniti vijek upotrebe i za revaloriziranu dugotrajnu materijalnu imovinu. Ako se amortizacijski vijek kao očekivani broj godina upotrebe određenog sredstva ne procijeni realno nego se podcijeni ili precijeni onda nastaju skrivene rezerve ili pak skriveni gubici.

2. Promjena procjene vijeka upotrebe

Svako trgovačko društvo samostalno u okviru odluke o amortizaciji određuje na osnovi procijenjenog vijeka upotrebe i iz toga izvedenih godišnjih stopa amortizacije, te amortizirajućih iznosa kao osnovica za amortizaciju, svoju politiku amortizacije i na osnovi toga sastavlja godišnji obračun amortizacije. Kako praktično osnovni elementi odluke o amortizaciji baziraju na procjeni, prvenstveno vijeka upotrebe (metode amortizacije i eventualnog ostatka vrijednosti), istu procjenu treba periodično preispitivati. Zahtjeve za preispitivanjem spomenutih parametara, u određenim vremenskim razmacima, koji utječu na trošak amortizacije naglašavaju i računovodstveni standardi.⁵

Ako trgovačko društvo kao poduzetnik procijeni da treba za određenu vrstu i/ili skupinu dugotrajne materijalne imovine zbog određenih okolnosti, prvenstveno zbog promjene okvira trošenja tj. smanjenog ili povećanog korištenja, promijeniti vijek upotrebe imovine koja podliježe amortizaciji onda će ono za tu svrhu samo donijeti odluku o promjeni računovodstvenih procjena.

ističemo...

Naime, po računovodstvenim standardima nova procjena vijeka upotrebe i time godišnjih stopa amortizacije smatra se samo promjenom procjene, a ne promjenom računovodstvene politike.⁶

Na temelju nove procjene utvrđuje se novi iznos amortizacije za tekuće i buduća razdoblja, a nije potrebno mijenjati niti ispravljati amortizaciju za prethodne godine. Iako promjenu procjene ne treba posebno obrazlagati, ipak bi učinak (vrstu i svotu) promjene raču-

4 Točka 6. MRS-a 16 Nekretnine, postrojenja i oprema i točka 7 MRS-a 38 Nematerijalne imovine.

5 Točke 51. i 57. MRS-a 16 Nekretnine, postrojenja i oprema i točka 104. MRS-a 38 Nematerijalna imovina, te točka 5.32. HSF1-ja 5 Dugotrajna nematerijalna imovina i točke 6.4.4 i 6.47. HSF1-ja 6 Dugotrajna materijalna imovina.

6 Točka 36. MRS-a 8 Računovodstvene politike, promjena računovodstvenih procjena i pogreške te točka 3.37. HSF1-ja 3 Računovodstvene politike, promjene računovodstvenih procjena i pogreške.

novodstvene procjene trebalo objaviti u bilješkama uz financijske izvještaje. Promjena procjene ne bi se trebala primjenjivati sa svrhom usklađivanja i prilagođavanja financijskog rezultata, te za nju ipak treba postojati opravdan razlog. U današnjim uvjetima ekonomske krize i otežanih uvjeta poslovanja opravdan razlog smanjenja amortizacijskih stopa i time promjene procjene jest smanjenje troškova i sprječavanje iskazivanja gubitka, te posljedično s obzirom na smanjeni obujam poslovanja imovina se manje koristi te se zbog te činjenice zaista produžuje vijek upotrebe kao vremenski okvir korištenja iste imovine.⁷

2.1. Smanjenje vijeka upotrebe

Smanjivanjem (podcjenjivanjem) vijeka upotrebe revalorizirane dugotrajne materijalne imovine tj. određivanjem kraćeg vijeka upotrebe od realno očekivanog nastaju iste posljedice kao i kad se podcjenjuje vijek upotrebe dugotrajne imovine koja se ne revalorizira, a one se u osnovi svode na precjenjivanje poslovnih rashoda i zbog toga stvaranje skrivenih rezervi. Posljedice na bilancu tada su podcijenjena imovina i kapital (dobit i zadržana dobit). Navedene posljedice nisu vidljive u godinama upotrebe dugotrajne materijalne imovine nego tek poslije nakon njezina potpunog otpisa ili prestanka korištenja.

Učinci smanjivanja vijeka upotrebe kod revalorizirane imovine još su manje vidljivi i zbog toga što se imovina najčešće revalorizira na više pa se povećava trošak imovine a time i trošak amortizacije i onda kada se ne skraćuje vijek upotrebe nego se produžuje. „Skrivene rezerve će se početi otkrivati u godinama uporabe nakon proteka početno procijenjenog amortizacijskog vijeka jer se u tim godinama za sredstva koja su još u uporabi neće iskazivati troškovi odnosno rashodi amortizacije. Podcjenjivanjem odnosno skraćivanjem amortizacijskog vijeka u odnosu na stvarni vijek uporabe kroz uvećanu amortizaciju odgađa se i porez na dobit.“⁸

Primjer 1. – Učinak smanjenja vijeka upotrebe opreme

Trgovačko društvo Zagreb d.o.o. u odluci o amortizaciji procijenilo je vijek upotrebe opreme 8 godina, na osnovi čega je utvrđena godišnja amortizacijska stopa 12,5%. Trošak nabave opreme kao amortizirajući iznos utvrđen je u svoti od 400.000 kuna. Uprava društva izvršila je ponovnu procjenu vijeka upotrebe opreme te je zbog povećanog korištenja opreme očekivani vijek upotrebe na kraju 2. godine korištenja smanjen s 8 na 5 godina. Da bi se bolje uočili učinci smanjenja vijeka upotrebe primjer će se pokazati u dvije varijante i to uz pretpostavke da, nakon početnog priznavanja, za mjerenje dugotrajne imovine trgovačko društvo primjenjuje:

- model troška (nabavne vrijednosti) i*
- model revalorizacije.*

Kod modela revalorizacije na kraju druge godine upotrebe izvršena je ponovna procjena opreme te su revalorizacijom povećani trošak nabave i ispravak vrijednosti za 30%.

7 Vidjeti detaljnije, Horvat Jurjec, K., (2013) Časopis RRIIF, Zagreb, Broj 1, str. 91.

8 Gulini, D. et. al., redaktor prof. dr. sc. Spajić, F. (2006) Računovodstvo trgovačkih društava uz primjenu MSFI/MRS i poreznih propisa, HZRF, Zagreb, str. 338.

a) Učinak smanjenja vijeka upotrebe pri primjeni modela troška (nabavne vrijednosti)

Tablica I.

PREDRAČUN AMORTIZACIJE - SMANJENJE VIJEKA UPOTREBE PRI PRIMJENI MODELA TROŠKA

Godina	Izvorni trošak nabave	God. stopa amort.	God. iznos amort.	Ispr. vrijednosti izv. troš. nabave	Neamort. iznos izv. troška
1	2	3	4	5	6
1.	400.000	12.50%	50.000	50.000	350.000
2.	400.000	12.50%	50.000	100.000	300.000
3.	400.000	25.00%	100.000	200.000	200.000
4.	400.000	25.00%	100.000	300.000	100.000
5.	400.000	25.00%	100.000	400.000	0
Ukupno			400.000		

U stupcu 3. prethodne tablice uočava se da su godišnje stope amortizacije nakon druge godine povećane (sa 12,5% na 25%) te razmjerno tome povećani su godišnji iznosi amortizacije u sljedećim godinama (3., 4. i 5.) novog procijenjenog vijeka upotrebe. Povećani troškovi amortizacije kao dio povećanih ukupnih rashoda utječu na stvaranje skrivenih rezervi te umanjuju dobit i kapital.

b) Učinak smanjenja vijeka upotrebe pri primjeni modela revalorizacije

Tablica II.

PREDRAČUN AMORTIZACIJE - SMANJENJE VIJEKA UPOTREBE PRI PRIMJENI MODELA REVALORIZACIJE

Godina	Izvorni trošak nabave	God. stopa amort.	God. iznos amort.	Ispr. vrijed. izv. troš. nabave	Neamort. iznos izv. troška	Neto povećanje vrijed. izvornog troška nabave	God. stopa amort.	God. iznos amort. rev. dijela	Ispr. vrijed. rev. dijela
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.	400.000	12.50%	50.000	50.000	350.000	-	-	-	-
2.	400.000	12.50%	50.000	100.000	300.000	-	-	-	-
3.	400.000	25.00%	100.000	200.000	200.000	90.000	33.33%	30.000	30.000
4.	400.000	25.00%	100.000	300.000	100.000	90.000	33.33%	30.000	60.000
5.	400.000	25.00%	100.000	400.000	0	90.000	33.33%	30.000	90.000
Ukupno			400.000					90.000	

Knjiženje na kraju 1. godine:

Trošak amortizacija izvornog troška nabave	Oprema - izvorni trošak nabave	Ispravak vrijednosti izvornog troška nabave opreme
(1) 50.000	S ^o 400.000	50.000 (1)

Knjiženje na kraju 2. godine nakon proknjižene amortizacije za istu godinu:

Ispravak vrijednosti izvornog troška nabave	Oprema - izvorni trošak nabave	Oprema - povećanje vrijednosti izvornog troška nabave zbog revalorizacije
100.000 S ^o	S ^o 400.000	(1)120.000

Ispravak vrijednosti opreme - povećanje vrijednosti zbog revalorizacije	Revalorizacijske rezerve (od povećanja vrijednosti opreme)
30.000 (1)	90.000 (1)

Napomena: Osnovica za amortizaciju revaloriziranog iznosa dugotrajne materijalne imovine uvijek je neto iznos povećanja jer se za toliko povećala vrijednost imovine po novoj procjeni (u primjeru je to 90.000 kuna), a ne bruto vrijednost koja se umanjuje za ispravak vrijednosti (u primjeru 120.000 kuna).

Podaci iz knjigovodstva za opremu nakon proknjižene amortizacije na kraju 2. godine, a potom proknjiženog učinka revalorizacije tj. ponovne procjene na više:

Zahvaljujemo na vašem povjerenju!

Pretplatite se na časopis RAČUNOVODSTVO i POREZI u praksi

	Iznos u kn
Trošak nabave: - izvorni	400.000
- povećanje zbog revalorizacije	120.000
1. Revalorizirani trošak nabave	520.000
Ispravak vrijednosti: - izvornog troška nabave	100.000
- povećanja TN zbog revalorizacije	30.000
2. Revalorizirani ispravak vrijednosti	130.000
3. Revalorizirani knjigovodstveni iznos imovine (1 minus 2)	390.000

Prethodni podaci nisu vidljivi na dva knjigovodstvena konta, na kojima se uobičajeno evidentiraju predmeti dugotrajne materijalne imovine, nego na četiri. To je bilo primjereno napraviti da bi se lakše pratili podaci o pojedinim dijelovima „novog“ ukupnoga tj. revaloriziranog troška nabave i „novog“ ukupnoga također revaloriziranog ispravka vrijednosti odnosno akumulirane amortizacije.

Knjiženje na kraju 3. godine:

Ispravak vrijednosti opreme izvornog troška nabave		Oprema - izvorni trošak nabave	
100.000 S ^o		S ^o 400.000	
100.000 (1)			
Oprema - povećanje vrijednosti izvornog troška nabave zbog revalorizacije		Ispravak vrijednosti opreme - povećanje vrijednosti zbog revalorizacije	
S ^o 120.000		30.000 S ^o	
		30.000 (1a)	
Trošak amortizacije opreme (izvornog troška nabave)		Trošak amortizacije opreme - povećanog dijela troška nabave zbog revalorizacije	
(1)100.000		(1a) 30.000	

Podaci iz knjigovodstva za opremu na kraju treće godine: Iznos u kn	
1) Ukupni (revalorizirani) trošak nabave (400.000 + 120.000)	520.000
2) Ukupni (revalorizirani) ispravak vrijednosti (200.000 + 60.000)	260.000
3) Knjigovodstveni iznos imovine (1 minus 2) =	260.000

Ovako razdvojeno knjiženje, a prethodno praktično istovjetno predstavljanje podataka u predračunu amortizacije u skladu je sa zahtjevom računovodstvenih standarda i definicije realizirane revalorizacijske rezerve po kojoj je ona „razlika između amortizacije zasnovane na revaloriziranoj knjigovodstvenoj vrijednosti imovine i amortizacije zasnovane na izvornom trošku imovine. Prijenos revalorizacijske rezerve u zadržanu dobit ne provodi se kroz dobit ili gubitak.“⁹ U prethodnom citatu naglašava se računovodstvena odredba po kojoj se realizirani dio revalorizacijske rezerve **ne** prenosi u prihode kroz račun dobiti i gubitka, nego se prenosi u zadržanu dobit, dakle kroz bilancu.

Razdvajanje troškova amortizacije i posljedično pojedinih dijelova vrijednosti imovine koja se revalorizira nužno je i za ispravno porezno postupanje.

ističemo...

Kako se povećana amortizacija zbog revalorizacije ne priznaje kao rashod za svrhe poreza na dobit, nužno je osiguravati podatak o povećanom trošku amortizacije zbog revalorizacije. Tako porezni propis obavezuje da se revalorizacijska rezerva, formirana pri procjeni imovine uključuje u poreznu osnovicu u poreznom razdoblju u kojemu je realizirana, a utvrđuje se u svoti povećane amortizacije¹⁰.

Prethodno potvrđuje tezu o nužnom razlikovanju računovodstvenog tretiranja povećane amortizacije zbog revalorizacije i s njom povezane revalorizacijske rezerve od poreznog tretiranja istog, jer se realizirani dio revalorizacijske rezerve smatra poreznim prihodom za koji treba uvećati osnovicu poreza na dobit.

2.2. Povećanje vijeka upotrebe

Ako se precijeni vijek upotrebe dugotrajne materijalne imovine koja se revalorizira tj. ako se odredi duži vijek upotrebe od realno očekivanog (očekivani vijek kraći je od procijenjenog) nastaju skriveni gubici zbog umanjenja troškova amortizacije, a time i poslovnih rashoda. Podcijenjeni poslovni rashodi utječu na precjenjivanje poslovnog rezultata odnosno na povećanje dobiti ili smanjenje gubitka te posljedično na precjenjivanje kapitala u pasivi bilance razmjerno tome i na precjenjivanje imovine u aktivi. Umanjenje troškova amortizacije zbog produženja vijeka upotrebe nije odmah vidljivo ako se radi o istodobnoj revalorizaciji ako je ona na više tj. povećava se tržišna vrijednost imovine (što je inače češće u praksi) jer povećanje troška nabave neutralizira smanjenje izvornog troška amortizacije zbog produženja vijeka upotrebe. Skriveni gubici zbog povećanja vijeka upotrebe inače se „...otkrivaju na kraju vijeka uporabe jer je ostao još neamortizirani iznos u visini knjigovodstvenog iznosa koji se mora iskazati kao rashod (umanjenje imovine) u razdoblju kada sredstva ne pružaju ekonomske koristi uz pretpostavku da se prihodom od prodaje neće ostvariti naknada knjigovodstvenog iznosa.“¹¹

Primjer 2. – Učinak povećanja vijeka upotrebe opreme

Trgovačko društvo Makarska d.o.o. u odluci o amortizaciji procijenilo je vijek upotrebe opreme 5 godina, na osnovi čega je utvrđena godišnja amortizacijska stopa 20%. Trošak nabave opreme kao amortizirajući iznos utvrđen je u svoti od 600.000 kuna. Trgovačko društvo nakon početnog priznavanja za mjerenje dugotrajne materijalne imovine primjenjuje model revalorizacije. Uprava društva izvršila je ponovnu procjenu vijeka upotrebe opreme te je zbog očekivanog smanjenog korištenja opreme očekivani vijek upotrebe na kraju 3. godine korištenja povećan s 5 na 8 godina, te je sukladno korištenom modelu mjerenja opreme izvršena ponovna procjena i revalorizacijom su povećani trošak nabave i ispravak vrijednosti (akumulirana amortizacija) za 50%.

¹⁰ Članak 39. Pravilnika o porezu na dobit (Narodne novine, broj 95/05. do 1/19.)

¹¹ Guljin, D. et al., redaktor prof. dr. sc. Spajić, F. (2006) Računovodstvo trgovačkih društava uz primjenu MSFI/MRS i poreznih propisa, HZRF, Zagreb, str. 338.

Tablica III.

PREDRAČUN AMORTIZACIJE - POVEĆANJE VIJEKA UPOTREBE PRI PRIMJENI MODELA REVALORIZACIJE

Godina	Izvorni trošak nabave	God. stopa amort.	God. iznos amort.	Isp. vrijed. izv. troš. nabave	Neamort. iznos izv. troška	Neto povećanje vrijed. izvornog troška nabave	God. stopa amort.	God. iznos amort. rev. dijela	Isp. vrijed. rev. dijela
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.	600.000	20.00%	120.000	120.000	480.000	-	-	-	-
2.	600.000	20.00%	120.000	240.000	360.000	-	-	-	-
3.	600.000	20.00%	120.000	360.000	240.000	-	-	-	-
4.	600.000	8.00%	48.000	408.000	192.000	120.000	20.00%	24.000	96.000
5.	600.000	8.00%	48.000	456.000	144.000	120.000	20.00%	24.000	72.000
6.	600.000	8.00%	48.000	504.000	96.000	120.000	20.00%	24.000	48.000
7.	600.000	8.00%	48.000	552.000	48.000	120.000	20.00%	24.000	24.000
8.	600.000	8.00%	48.000	600.000	0	120.000	20.00%	24.000	0
Ukupno			600.000					120.000	

U prethodnoj tablici vidljivo je da su godišnje stope amortizacije te posljedično godišnji iznosi amortizacije izvornog troška nabave smanjeni od četvrte godine (prve godine nakon povećanja vijeka upotrebe) pa sve do kraja novog procijenjenog očekivanog vijeka upotrebe opreme. Stope amortizacije koje se primjenjuju na izvorni trošak nabave su nakon nove procjene vijeka upotrebe drukčije (umanjene su u odnosu na prethodne godine) i manje su nego one koje se primjenjuju samo na revaloriziran (povećani procjenom) dio troška nabave. To je zato što se neamortizirani dio vrijednosti izvornog troška nabave raspoređuje na preostali vijek upotrebe u relativno manjem iznosu (dio je već amortiziran kroz prethodne tri godine) nego se treba rasporediti ukupno neto povećanje knjigovodstvenog iznosa opreme (neto povećanje zbog revalorizacije). Dakle, i ovdje je pokazano da stope amortizacije za izvorni trošak nabave i revalorizirani dio ne moraju biti jednake.

Knjiženje na kraju 3. godine nakon proknjižene amortizacije za istu godinu:

Ispravak vrijednosti izvornog troška nabave		Oprema - izvorni trošak nabave		Oprema - povećanje vrijednosti izvornog troška nabave zbog revalorizacije	
	360.000 S ⁹	So 600.000		(1)300.000	
Revalorizacijske rezerve (od povećanja vrijednosti opreme)		Ispravak vrijednosti opreme - povećanje vrijednosti zbog revalorizacije			
	120.000 (1)		180.000 (1)		

Podaci iz knjigovodstva za opremu nakon proknjižene amortizacije na kraju 3. godine, a potom proknjiženog učinka revalorizacije tj. ponovne procjene na više:

	Iznos u kn
Trošak nabave: - izvorni	600.000
- povećanje zbog revalorizacije	300.000
1. Revalorizirani trošak nabave	900.000
Ispravak vrijednosti: - izvornog troška nabave	360.000
- povećanja TN zbog revalorizacije	180.000
2. Revalorizirani ispravak vrijednosti	540.000
3. Revalorizirani knjigovodstveni iznos imovine (1 minus 2)	360.000

Knjiženje na kraju 4. godine:

Ispravak vrijednosti opreme izvornog troška nabave		Oprema - izvorni trošak nabave		Oprema - povećanje vrijednosti izvornog troška nabave zbog revalorizacije	
	360.000 S ⁹ 48.000 (1)	So 600.000		So 300.000	
Ispravak vrijednosti opreme - povećanje vrijednosti zbog revalorizacije		Trošak amortizacije opreme (izvornog troška nabave)		Trošak amortizacije opreme - povećanje dijela troška nabave zbog revalorizacije	
	180.000 So 24.000 (1a)	(1) 48.000		(1a) 24.000	

